

20. jubilejni tabor skupin za samopomoč Lučka Koroška

Lučkini tabori so doživeli polnoletnost in še nekaj čez. Če merimo leta po starosti, so 20. najlepša leta našega življenja, za skupine za samopomoč pa je to navdihujoč jubilej.

Tabore smo že izvedli na različnih prelepih krajih od Koroške, preko Štajerske pa vse do Prekmurja, kjer smo se zadnja leta kar udomačili; v Radencih. Radenci so za nas, trenutno najugodnejša lokacija saj nam nudijo vse kar starejši ljudje potrebujemo za dobro bivanje in počutje. Namestijo nas v že poznane sobe, kar prepreči, da bi se v veliki hiši starejši ljudje izgubljali in iskali svoje prostore. Ponujena nam je konferenčna soba, v kateri lahko izvajamo ustvarjalne aktivnosti in druženja, v jedilnici imamo rezerviran prostor, ki spet omogoča druženje in pogovor izven našega programa, znane so poti do bazenov, do terapij, do medicinske pomoči in vse poti po parkih in v samem kraju. Vse to je dobro za počutje » tabornikov« in našo samozavest. Smo v celoti neodvisni. Omogočena nam je tudi razstava ob zaključku delavnic, ko s ponosom pokažemo gostom v hotelu naše izdelke. Vsako leto veliko občudovanja požanjejo naši šopki iz cvetja prekmurskih travnikov. Šopki so stvaritve naših najmlajših članic, ki vsak jutranji sprehod namenijo nabiranju trav, žit in ločja ob potokih. Letos so jih mnogi tuji gostje odnesli s seboj v svoje domove.

Tabora se je udeležilo 40 članic in članov skupin za samopomoč Koroške. Vodenje smo prevzele 4 voditeljice, od katerih je ena izvajala pomoč pri vseh skupinah. Skupine smo se označile z večbarvnimi rožicami, ki smo jih nosile okrog vratu.

Kaj so posebnosti naših taborov?

Jutranja telovadba: Šola zdravja nikoli ni prezrta. Udeležimo se je skoraj vsi, saj je dan začet s tisoč gibi, pozdravom soncu in zapeto pesmijo, morda najbolj

prijeten in koristen del dneva. Mnogi gostje nas ogledujejo skozi okna in mnogi se nam pridružijo. Ko pa zavriska koroško-češki pozdrav dnevu se vsi obrazi raztegnejo v velik nasmeh.

Z aktualno pogovorno temo pritegnemo k sodelovanju vse, ki želijo pri tem sodelovati. Med pogovori se krešajo mnenja, solze pritečejo ob zgodbah, ki nas ne pustijo neprizadete in ob zgodbah naših nerodnosti se zasliši huronski smeh, ki zadoni po prostoru. Mnoge zgodbe bi ostale skrite in potlačene v notranjost, če nas nebi prijateljski klepet pripeljal do odkrivanja naše intimne. Pri tem doživljamo prave katarze našega vsakdana, ko iz sebe povlečemo mnoge lepe in manj lepe zgodbe. Ob tem se povežemo, začutimo eden drugega in prijateljstvo se pogloblja.

Naše delavnice; vsi nestrpno pričakujemo odkritje zaposlitve, ki jo naše voditeljice skrbno čuvajo. Po predstavitvi se zasliši po prostoru zadovoljno ali zaskrbljeno mrmranje: » Kako lepo! Pretežko. Tega ne bom zmogel. Saj še igle ne morem držati. Mi boš pomagala? Kako pa to narediš? Tega bo moja vnukinja vesela....« Po zaključku dela še ime in priimek in izdelek dobi svoj prostor na razstavnem prostoru. Ko se izdelek spoji s cvetjem in zelenjem čudovitih šopkov, pridobi svojo vrednost in občudovanje vsakega posameznika.

Slast vode, bazenov in plavanja. Aktivnosti, ki nam niso dane vsak dan. Zato izkoristimo vsak trenutek, ki nam je dan in se poženemo v vodo. Lahkota telesa v vodi je očarljiva in užitki preplavijo vsakega izmed nas. Po telesu spolzijo kapljice vode, ki nas obdajo z ugodjem, veseljem in občutki miru in sprostitve. Kako smo hvaležni za te občutke in čas, ko je potrebno iz vode, prehitro beži. Še malo in še malo, zaprem oči in voda, ki polzi po men, je višek ugodja.

Dan se počasi preveša, nas pa še čaka nekaj opravkov. Eni hitijo v prelepo cerkev sv. Cirila in Metoda, da doživijo še njeno tišino in misteriozno vzdušje, ob začutenju Božje navzočnosti. Drugi hitijo čez park do sladoledarne na visoko kupo sladoleda in užitke ob njem, mnogi hitijo do televizije na ogled nogometne tekme med Slovenijo in Portugalsko, najbolj gibčni pa se v avli hotela vrtijo ob plesni glasbi in dobrem kozarčku vina.

Noč prihaja: utrujeni od dnevnih aktivnosti in veselja, da nam je vse to omogočeno, legamo k počitku in se veselimo naslednjega dne. Le kaj nam bo prinesel?

Zadnji dan smo se zbrali v dvorani, da strnemo občutke in misli v nekaj besed, da podelimo priznanja in nagrade za sodelovanje na igrah Tabora.

Besede naših »tabornikov«:

Otilija: Lučka je povezanost vseh skupin v velik šopek prijateljstva. Med druženjem in pogovori prepoznavamo svoje življenje, vanj vnašamo pozitivne misli, ki nas zdravijo in povežejo v harmonijo. Prijateljstvo je iskreno druženje, polno dobrih nasvetov in lepih misli. NAJ ŽIVI TABOR LUČKA.

Ksenija: vsem, ki so bili kdaj z nami in sedaj zaradi bolezni ne morejo biti tu, sem poslala fotke, da tudi one doživijo del našega Tabora. Hvala za vse.

Angela: Upam, da se bomo še velikokrat tako srečali. Žal mi je za kopalke, ki jih je z balkona odnesel veter. To je posebna anekdota.

Anica: Rada pridem v te kraje saj sem bila tu doma. Čeprav v naši hiši ni več nikogar, ostajajo ti kraji moj dom.

Majda: Zelo sem hvaležna za letošnjo Lučko.

Danica: Prekratko je trajalo.

Iva H: Hvala vsem našim prijateljem za vse dni, ki so za nami.

Iva P: Tabor mi je vsako leto bolj všeč.

Tone: Hvala vsem mojim plesalkam za ples. Prosim še za nocoj.

Vse lepo prehitro mine. Lep pozdrav vsem.

Leopoldina Šegel